Cod ECLI ECLI:RO:TBTUL:2026:001.######
Dosar nr. ###/88/2026
R O M Â N I A

TRIBUNALUL ######
SECŢIA CIVILĂ DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ŞI FISCAL
Operator de date cu caracter personal nr. 4228
SENTINŢA CIVILĂ Nr. ####/2026
Şedinţa publică din data de 26 ######### 2026
Completul compus din:
PREŞEDINTE #######-####### ######
Grefier ###### ####### ######

Pe rol judecarea cauzei în contencios administrativ şi fiscal privind pe reclamanta S.C. ### ######## S.R.L., cu sediul în ######, ### ########## ## ##, judet ###### şi pe pârâţii MINISTERUL FINANŢELOR- DIRECŢIA GENERALĂ DE SOLUŢIONARE A CONTESTAŢIILOR, cu sediul in Bucuresti, sector 5, Bdul Libertăţii nr 16, şi DIRECŢIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANŢELOR PUBLICE ###### - A.J.F.P. ######, cu sediul procesual ales in ######, ### ######## ## ### bis, ##### ######, având ca obiect contestaţie act administrativ fiscal.

Dezbaterile au avut loc în şedinţa publică din data de 9 octombrie 2026, susţinerile fiind consemnate în încheierea de şedinţă din acea dată care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanţa având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunţarea.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei, constată următoarele:

Prin acțiunea în contencios administrativ înregistrată pe rolul Tribunalului ###### la data de 29.04.2026, sub nr. ###/88/2026, reclamanta S.C. ### ######## S.R.L., în contradictoriu cu pârâții MINISTERUL FINANȚELOR - DIRECȚIA GENERALĂ DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR și DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANȚELOR PUBLICE ###### - A.J.F.P. ######, a solicitat anularea Deciziei nr. ####/06.04.2026 privind soluționarea contestației întocmită de Ministerul Finanțelor - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, anularea Deciziei de impunere nr. 243210/22.12.2025 privind obligațiile fiscale principale stabilite ca urmare a verificării documentare, prin care s-au stabilit în sarcina acesteia obligații suplimentare de plată în valoare totală de 139.660 lei, obligarea pârâtei DGRFP ###### - A.J.F.P. ###### la restituirea sumelor încasate în procedura de executare silită a Deciziei de impunere nr. 243210/22.12.2025, plus dobânzile fiscale calculate la sumele încasate cu începere de la data încasării fiecărei sume și până la restituirea sau compensarea integrală a acestora, precum și obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, reclamanta a arătat că organul de inspecție fiscală a stabilit, în urma verificărilor documentare, aplicarea eronată a reducerii de 2% a impozitului pe profit pentru anii 2023 și 2024, în sume de 58.999 lei și 80.661 lei, respectiv.

A relatat că, deși declarațiile fiscale au fost depuse în termenul legal, plata impozitului nu a fost efectuată integral până la datele de 25 iunie 2024 și 25 iunie 2025, fapt ce a condus la emiterea Deciziei de impunere nr. 243210/22.12.2025. A mai precizat că contestația administrativă formulată împotriva acestui act a fost respinsă prin Decizia nr. ###/23.01.2026, organul de soluționare a considerat că respectarea termenului de plată reprezintă o condiție cumulativă pentru menținerea facilității fiscale.

Reclamanta a susținut că pârâții au interpretat și aplicat greșit prevederile art. I alin. (13) lit. a) din O.U.G. nr. 153/2020, atribuind termenului de declarare și plată natura de termen de decădere sau de condiție de fond pentru acordarea reducerii.

A arătat că norma specială este de strictă interpretare și aplicare, nefiind permisă completarea regimului juridic prin interpretări administrative care să agraveze situația contribuabilului.

În opinia acesteia, textul legal reglementează exclusiv un termen derogatoriu de executare a obligației fiscale, fără a prevede sancțiunea pierderii facilității în cazul plății cu întârziere.

A invocat faptul că nerespectarea termenului de plată atrage exclusiv consecințele prevăzute de norma generală din art. 173 Codul de procedură fiscală, respectiv plata dobânzilor și a penalităților de întârziere.

Totodată, a subliniat că legiuitorul a prevăzut explicit condiționarea facilităților fiscale de momentul plății doar acolo unde a fost intenționat, exemplificând prin O.U.G. nr. 33/2020, unde sintagma „care plătesc... până la termenul scadent” apare clar, spre deosebire de O.U.G. nr. 153/2020. În continuare, s-a arătat că reducerea de impozit este corelată cu indicatori economico-financiari de fond, precum capitalurile proprii, și nu cu momentul plății, excluzând astfel calificarea acesteia drept bonificație de plată. Suplimentar, reclamanta a invocat interpretarea și aplicarea eronată a art. 163 și 165 din Codul de procedură fiscală în ceea ce privește imputarea plăților pentru anul 2024. A precizat că organul fiscal a distribuit sumele plătite în contul unic la datele de 20.06.2025 și 25.06.2025 potrivit regulilor generale de proporționalitate, ignorând opțiunea exprimată de debitor.

A mai arătat că pârâții au limitat eronat dreptul de a indica obligația fiscală ce urmează a fi stinsă doar la cazurile de obligații stabilite prin inspecții fiscale, conform alin. (8) art. 165, ignorând regula generală prevăzută la alin. (1) al aceluiași articol.

În completare, a expus faptul că art. 163 din Codul de procedură fiscală are un caracter subsidiar, intervenind doar în absența unei opțiuni exprimate de contribuabil.

A menționat că pe ordinele de plată din data de 20.06.2025 și 25.06.2025 a fost indicat în mod expres faptul că sumele sunt destinate impozitului pe profit, corespunzând exact cu obligația datorată.

Astfel, a concluzionat că organul fiscal a ignorat nejustificat voința sa, solicitând anularea actelor administrative atacate și a obligațiilor suplimentare de plată.

În drept, reclamanta a invocat prevederile art. 163 alin. (1) și (3), art. 165 alin. (1) și (8), art. 173, art. 268-270 și art. 281 din Codul de procedură fiscală, art. 41 din Codul fiscal, precum și art. I alin. (1) lit. a) și art. I alin. (13) lit. a) din OUG nr. 153/2020.

În dovedire, reclamanta a solicitat proba cu înscrisuri.

Prin întâmpinarea din data de 08.06.2026, pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice ###### - A.J.F.P. ###### a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată formulate de reclamanta S.C. ### ######## S.R.L. privind obligațiile fiscale principale stabilite ca urmare a verificării şi a invocat excepția decăderii.

În susținerea excepției decăderii, pârâta a solicitat aplicarea dispozițiilor art. 254 cod procedură civilă, deoarece S.C. ### ######## S.R.L. nu a indicat în petitul cererii de chemare în judecată mijloacele de probă de care intenționează să se folosească.

În motivare, pârâta a mai arătat că, în urma unei verificări documentare, a constatat că S.C. ### ######## S.R.L. a aplicat eronat o reducere de 2% a impozitului pe profit pentru anii 2023 și 2024, în sume de 58.999 lei și 80.661 lei, respectiv.

A precizat că, potrivit O.U.G. nr. 153/2020, beneficiul acestei facilități fiscale era condiționat de îndeplinirea cumulativă a obligațiilor de declarare și de plată integrală a impozitului până la data de 25 iunie a anului următor.

A mai susţinut că, deși reclamanta a depus declarațiile în termenul legal, plata impozitului pe profit pentru anii 2023 (286.063 lei) și 2024 (325.483 lei) a fost efectuată ulterior termenelor de 25.06.2024 și 25.06.2025. În consecință, pârâta a stabilit în sarcina societății o sumă totală de plată de 139.660 lei, considerând că nerespectarea termenelor de plată atrage pierderea facilității fiscale.

Pârâta a invocat faptul că susținerile reclamantei, potrivit cărora reducerea de 2% nu ar fi condiționată de plata impozitului la termen, sunt nepertinente, deoarece măsura fiscală urmărește stimularea achitării obligațiilor la scadență.

A mai subliniat că plata impozitului nu este opțională, ci reprezintă o obligație legală pentru a accesa reducerea.

În ceea ce privește interpretarea Codului de procedură fiscală, pârâta a menționat că regulile privind stingerea obligațiilor fiscale indicate de debitor se aplică doar în cazul obligațiilor stabilite prin inspecții fiscale, situație care nu este relevantă în speță. A arătat că sumele plătite de reclamantă în contul unic au fost distribuite proporțional cu toate obligațiile fiscale datorate, fapt ce a dus la neachitarea integrală a impozitului pe profit în termenul legal. Totodată, pârâta a solicitat respingerea cererii de restituire a sumelor încasate și a dobânzilor, precizând că, în urma suspendării executării Deciziei de impunere nr. 243210/22.12.2025, nu au fost încasate sume aferente acesteia.

În final, s-a solicitat aplicarea decăderii în dreptul de a produce probe, deoarece reclamanta nu a indicat mijloacele de probă în cererea de chemare în judecată.

De asemenea, pârâta a solicitat respingerea cererii privind cheltuielile de judecată, considerând că acestea sunt nejustificate și că nu există o culpă procesuală a acesteia.

În drept, pârâta a invocat prevederile art. 205 și următoarele, art. 194 lit. e, art. 223 alin. 3, art. 254 și art. 453 din Codul de procedură civilă, art. I alin. (1) lit. a) și alin. (13) lit. a) din OUG nr. 153/2020, art. 41 din Codul fiscal, art. 163 și art. 165 din Codul de procedură fiscală, art. 163 și art. 165 alin. 1 și 8 din Legea nr. 207/2015, precum și art. 14 alin. 4 și 7 din Legea nr. 554/2004.

În dovedire, pârâta a solicitat proba cu înscrisurile reprezentate de Decizia nr. ####/06.04.2026 privind soluționarea contestației formulate de SC ### ######## SRL, emisă de Ministerul Finanțelor - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, somația nr.

186548/02.02.2026 și titlul executoriu nr. 186515/02.02.2026 emise de G.R. F.P. ###### - A.J.F.P. ######.

Analizând actele şi lucrările dosarului instanţa reţine următoarele :

Pe fondul cauzei, prin raportare la ansamblul probator administrat în cauză, instanţa reţine incidenţa următoarei situaţii de fapt, generatoare a raportului litigios ce va face analiza instanţei, astfel :

Prin decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale stabilite ca urmare a verificării documentare nr. 243210/22.12.2025 (f. 22) emisă de pârâta DGRFP ######-AJFP ######, în sarcina reclamantei au fost stabilite obligaţii de plată în cuantum total de 139.660 lei cu titlu de impozit pe profit, din care suma de 58.999 lei reprezenta impozit pe profit datorat pentru anul 2023 iar suma de 80.661 lei reprezenta impozit pe profit datorat pentru anul 2024.

Împotriva deciziei de impunere mai sus identificată, reclamanta a urmat calea contestației administrative reglementată prin prev. art. 268 şi următoarele din Legea nr. 207/2015 privind Codul procedură fiscală (f. 96), contestația fiind înregistrată la organul fiscal la data de 30.12.2025 cu nr. 243289 și a fost soluționată de organul fiscal pârât reprezentat de Ministerul Finanțelor-Direcția Generală de soluționare a contestațiilor prin decizia nr. ####/06.04.2026 (f. 16) prin respingerea acesteia.

Aşa cum reiese din analiza cererii principale de chemare în judecată formulată, reclamanta solicită anularea celor două acte administrativ-fiscale reprezentate de decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale stabilite ca urmare a verificării documentare nr. 243210/22.12.2025 și decizia nr. ####/06.04.2026 și obligarea pârâtei DGRFP ######-AJFP ###### la restituirea sumelor încasate în procedura de executare silită a deciziei de impunere nr. 243210/22.12.2025 la care se vor adăuga dobânzile fiscale calculate la sumele încasate cu începere de la data încasării fiecărei sume și până la restituirea/compensarea integrală a acestora.

În motivarea cererii formulate reclamanta a invocat următoarele argumente de nelegalitate în referire la cele două acte administrativ-fiscale, în vederea admiterii cererii de chemare în judecată :

-interpretarea și aplicarea greșită a prev. art. I, alin. 13, lit. a) din OUG nr. 153/2020 și,

- interpretarea și aplicarea greșită a prev. art. 163 și art. 165 din Legea nr. 207/2015 privind Codul procedură fiscală în ceea ce privește imputarea plății aferente anului 2024 arătând în acest sens că în situația când debitorul datorează mai multe tipuri de obligații fiscale iar suma plătită nu este suficientă pentru stingerea tuturor acestor obligații, intervine regula consacrată de art. 165 alin. 1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul procedură fiscală, în temeiul căreia se stinge obligația fiscală indicată de debitor, potrivit legii.

Prin întâmpinările formulate în cauză de organele fiscale pârâte, emitente ale celor două acte administrativ-fiscale au solicitat respingerea cererii de chemare în judecată.

Astfel, prin întâmpinarea formulată de pârâta DGRFP ######-AJFP ###### (f. 33) se arată că reclamanta nu poate beneficia de reducerea impozitului pe profit înscrisă în declarațiile D101 întrucât nu îndeplinește condițiile cumulative prevăzute de OUG nr. 153/2020 ca urmare a faptului că reclamanta trebuia să îndeplinească simultan condiția de declarare și plată până la data de 25.06.2024 respectiv 25.06.2025. Astfel, dacă cele două declarații aferente anilor 2023 și 2024 au fost depuse în termenul arătat, reclamanta nu a îndeplinit și condiția privind plata sumelor datorate

cu titlu de impozit pe profit în același termen, sumele respective fiind achitate integral ulterior împlinirii termenului.

Referitor la celălalt aspect de nelegalitate a arătat că prev. art. 165, alin. 1 din C.Pr.fiscală se aplică în cazul obligațiilor fiscale de plată stabilite de organele de inspecție fiscală iar reclamanta nu a invocat că impozitul de profit aferent anilor 2023 și 2024 reprezintă obligații fiscale stabilite ca urmare a unei inspecții fiscale, organele de inspecție neefectuând constatări cu privire la impozitul stabilit de reclamantă ci numai cu privire la aplicarea reducerii acestuia conform OUG nr. 153/2020.

Prin întâmpinarea formulată de organul fiscal de soluționare a contestației (f. 82) au fost invocate aceleași argumente invocate de pârâta DGRFP ######-AJFP ######, urmând a nu mai fi reluate în cuprinsul acestor considerente fiind reținute mai sus.

##### în vedere cererile ce fac obiectul prezentei cauză, ca situație de fapt generatoare a raportului litigios dedus judecății, Tribunalul urmează a reține următoarele :

În ceea ce privește primul motiv de nelegalitate invocat de către reclamantă, având în vedere susţinerile coroborate ale ambelor părţi, Tribunalul reţine că nu se contestă faptul că reclamanta este o societate care îndeplinește condițiile pentru a putea beneficia de efectele legale reglementate prin prevederile cuprinse în art. I, alin. 1, lit. a) din OUG nr. 153/2020.

Fiind recunoscut acest aspect, în tranşarea pretenţiilor deduse judecăţii sub primul aspect analizat, Tribunalul va porni de la această stare de fapt, litigiul vizând numai interpretarea prev. art. I alin. 13 din actul normativ arătat în contextul în care reclamanta a achitat impozitul pe profit după împlinirea termenului legal instituit prin prevederile lit. a) al normei legale arătate.

Prevederile legale reprezentate de art. I, alin. 13, lit. a) din OUG nr. 153/2020, a căror interpretare este în divergență, au următorul conținut :

” Pe perioada aplicării prevederilor prezentului articol, termenele pentru depunerea declarațiilor și pentru plata impozitului sunt următoarele:

a) pentru contribuabilii plătitori de impozit pe profit, prin derogare de la prevederile art. 41 și 42 din Codul fiscal, termenul pentru depunerea declarației anuale privind impozitul pe profit și plata impozitului pe profit aferent anului fiscal respectiv este până la data de 25 iunie inclusiv a anului următor, iar pentru contribuabilii care intră sub incidența prevederilor art. 16 alin. (5) din Codul fiscal până la data de 25 a celei de-a șasea luni inclusiv de la închiderea anului fiscal modificat; ”

##### în vedere că normele derogatorii arătate mai sus au fost adoptate în referire la prevederile art. 41 și 42 din Codul fiscal, constată că art. 42 alin. 1 din Codul fiscal statuau : Contribuabilii au obligaţia să depună o declaraţie anuală de impozit pe profit până la data de 25 martie inclusiv a anului următor, cu excepţia contribuabililor prevăzuţi la art. 41 alin. (5) lit. a) şi b), alin. (16) şi (17), care depun declaraţia anuală de impozit pe profit până la termenele prevăzute în cadrul acestor alineate. Astfel, constată că termenul arătat a fost prorogat până la data de 25 iunie inclusiv a anului următor, prin OUG nr. 153/2020.

Din susținerile pârâților reiese că este invocată decăderea reclamantei din beneficiul termenului pentru situația concretă când aceasta a achitat impozitul pe profit datorat pentru anii 2023 și 2024, ulterior datei de 25.06.2024 și 25.06.2025.

Aceste apărări nu pot fi primite de instanța de contencios administrativ și fiscal.

Concluzia instanței în sensul mai sus arătat rezultă din faptul că din prevederile legale indicate nu rezultă în mod expres că prorogarea termenului inițial stabilit prin art. 42 alin. 1 din Codul fiscal, instituit prin art. I, alin. 13, lit. a) din OUG nr. 153/2020 este un termen de decădere din dreptul de a beneficia de reducerea impozitului pe profit rezultată din aplicarea prev. art. I, alin. 13, lit. a) din OUG nr. 153/2020. Astfel, Tribunalul reține că termenul instituit nu este reglementat în mod expres ca termen de decădere nefiind prevăzută sancțiunea specifică nerespectării termenului respectiv pierderea dreptului fiscal. Că este așa o arată partea introductivă a alin. 13 din cuprinsul art. I al OUG nr. 153/2020, unde se arată că prevederile legale prin care s-a instituit reducerea de impozit are efecte pe întreaga perioadă de aplicare a articolului I.

Din această perspectivă apreciază că singura sancțiune care putea fi luată față de reclamantă prin neachitarea la termenul scadent prorogat, era cea instituită de prev. art. 173 alin. 1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul procedură fiscală, reclamanta datorând dobânzi și penalități de întârziere.

În această ordine de idei constată că stabilirea în sarcina reclamantei a unor obligaţii de plată în cuantum total de 139.660 lei cu titlu de impozit pe profit (58.999 lei - impozit pe profit datorat pentru anul 2023 și 80.661 lei - impozit pe profit datorat pentru anul 2024) prin decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale stabilite ca urmare a verificării documentare nr. 243210/22.12.2025 este nelegală.

Sub cel de-al doilea aspect de nelegalitate invocat de reclamantă, Tribunalul constată că acesta privește numai suma de 80.661 lei menționată de organul fiscal în cuprinsul deciziei de impunere ca fiind stabilită cu titlu de impozit pe profit datorat pentru anul 2024, pentru care s-a apreciat că data scadentă de plată a acestei sume era 25.06.2025. Astfel, referitor la această sumă, reclamanta a apreciat-o ca nelegal stabilită prin prisma faptului că a achitat suma de 325.483 lei la data de 20.06.2025 însă organul fiscal nu a luat act de voința reclamantei de a achita impozitul de profit arătat.

Practic, prin aceste argumente, în referire la suma de 80.661 lei reclamanta invocă de fapt că a fost achitată înainte de împlinirea termenului scadent ce a fost instituit prin prorogarea adoptată prin I, alin. 13, lit. a) din OUG nr. 153/2020 și astfel nu mai trebuia reținută ca fiind datorată de reclamantă.

##### în vedere aceste aspecte, în conformitate cu prev. art. 165, alin. 1 din C.Pr.fiscală ” #### un debitor datorează mai multe tipuri de obligații fiscale, iar suma plătită nu este suficientă pentru a stinge toate obligațiile, atunci se stinge obligația fiscală pe care o indică debitorul, potrivit legii, sau care este distribuită potrivit prevederilor art. 163, după caz, stingerea efectuându-se, de drept, în următoarea ordine:

a) toate obligațiile fiscale principale, în ordinea vechimii, și apoi obligațiile fiscale accesorii, în ordinea vechimii;

b) obligațiile cu scadențe viitoare, la solicitarea debitorului. ”

Astfel cum rezultă din susținerile formulate de pârâți, suma achitată de reclamantă nu era suficientă pentru a stinge toate obligațiile. Or, în acest context devin pe deplin aplicabile prevederile legale mai sus redate iar susținerile reclamantei sunt astfel întemeiate, aceasta fiind cea care are dreptul de a indica obligația fiscală pe care dorește să o stingă prin efectuarea plății, cu respectarea ordinii reglementate prin lit. a) și lit. b) ale art. 165, alin. 1 din C.Pr.fiscală.

În această ordine de idei Tribunalul constată că pe documentul ce atestă plata efectuată de reclamantă (f. 54) este menționat în mod expres datoria în vederea stingerii căreia era efectuată plata, aceasta fiind reprezentată de impozitul pe profit pentru anul 2024.

În acest context, referitor la suma de 80.661 lei menționată de organul fiscal în cuprinsul deciziei de impunere ca fiind stabilită cu titlu de impozit pe profit datorat pentru anul 2024, constată că susținerile reclamantei sunt întemeiate astfel încât și din această perspectivă apreciază că impunerea acestei sume a fost nelegală.

Pentru aceste motive, apărările reclamantei analizate mai sus, raportate la legalitatea celor două acte administrativ fiscale, sunt fondate iar instanța învestită urmează a le da eficiență prin admiterea primelor două capete de cerere prin care reclamanta a solicitat anularea celor două acte administrativ-fiscale reprezentate de decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale stabilite ca urmare a verificării documentare nr. 243210/22.12.2025 și decizia nr. ####/06.04.2026.

În ceea ce privește cel de-al treilea capăt de cerere, prin care reclamanta a solicitat obligarea pârâtei DGRFP ######-AJFP ###### la restituirea sumelor încasate în procedura de executare silită a deciziei de impunere nr. 243210/22.12.2025 la care se vor adăuga dobânzile fiscale calculate la sumele încasate cu începere de la data încasării fiecărei sume și până la restituirea/compensarea integrală a acestora, Tribunalul constată că în virtutea susținerilor coroborate ale părților din această cauză, de la reclamantă nu au fost încasate sume de bani în temeiul titlului de creanță reprezentat de decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale stabilite ca urmare a verificării documentare nr. 243210/22.12.2025.

Pentru acest motiv ultimul capăt de cerere este neîntemeiat iar cererea de chemare în judecată urmează a fi admisă numai în parte.

Instanţa va lua act de împrejurarea că pârâta nu a solicitat cheltuieli de judecată în prezenta cauză având în vedere manifestarea de voință a reclamantei prin intermediul reprezentantului convențional de la termenul de judecată din data de 09.10.2026 ocazie cu care a arătat că acestea vor fi solicitate pe cale separată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂŞTE

Admite în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta ### ######## SRL, cu sediul în #### ######, str. #########, nr. 25, #### ######, nr. de înregistrare la ORC J36/561/2011, ### ## ########, prin reprezentant convențional Cabinet de avocat ######## #####, în contradictoriu cu pârâtele DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANȚELOR PUBLICE ######-ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANȚELOR PUBLICE ######, cu sediul procesual ales în vederea comunicării actelor de procedură în #### ######, str. Babadag, nr. 163 Bis, jud. ###### și MINISTERUL FINANȚELOR-DIRECȚIA GENERALĂ DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR, cu sediul procesual ales în vederea comunicării actelor de procedură în #### ######, str. Portului, nr. 163, #### ######.

Anulează decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale stabilite ca urmare a verificării documentare nr. 243210/22.12.2025 emisă de pârâta DGRFP ######-AJFP ###### și decizia nr. ####/06.04.2026 emisă de Ministerul Finanțelor-Direcția Generală de soluționare a contestațiilor.

Respinge în rest cererea ca neîntemeiată.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunţată la data de 26.10.2026, în conformitate cu prevederile art. 402 din CPC sub rezerva art. 396 alin. 2 din CPC raportat la art. 401 alin. 2 teza ultimă din CPC.

PREŞEDINTE, GREFIER,
###### ####### ####### ###### ####### ######

Red. #### ###/28.10.2026
Red. ##### ###/28.10.2026/5 ex/3com/ 28.10.2026